

візитівки слугує перспективності та продуктивності професійної комунікації.

Отже, інформація, що фіксується та передається за допомогою візитівки, з одного боку, є об'єктивними даними про особу, а з іншого – засобом творення та виявлення професійного іміджу як фахівця, так і установи. Врахування особливостей відтворення інформації та вручення/отримання візитівки сприяє встановленню та підтриманню професійної комунікації фахівця в галузі інформаційної діяльності.

**ПЕРЕВАГИ ЕЛЕКТРОННОГО МИТНОГО ДЕКЛАРУВАННЯ ТОВАРІВ ТА
ТРАНСПОРТНИХ ЗАСОБІВ СУБ'ЄКТАМИ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ
ДІЯЛЬНОСТІ**

О. М. Богдан, старший викладач

*Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

Характерною рисою нашого часу є невинна інформатизація всіх нових і нових сфер суспільного, політичного, економічного й приватного життя. Не оминув цей процес і діяльності такої важливої для будь-якої держави установи, як митниця. Суттєвим елементом інформатизації роботи цієї структури стала можливість електронного декларування товарів і транспортних засобів суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності (ЗЕД).

Початком процесу інформатизації роботи української митниці можна вважати вісімнадцяте жовтня 2006 року, коли було підписано наказ ДМСУ «Про затвердження концепції створення, впровадження і розвитку системи електронного декларування товарів № 907, яким Україна приєдналася до Міжнародної конвенції про спрощення й гармонізацію митних процедур від 18.05.1973 (Київська конвенція), але перші відчутні кроки з'явилися лише у 2010 році, коли Постановою Кабінету Міністрів України № 212 від 02.03.2010 було внесено зміни до Положення про вантажну митну декларацію, у якому було визначено поняття електронної ВМД.

Наступними важливими кроками на цьому шляху стали наказ Державної митної служби України № 247 від 24.03.2011 «Про проведення пілотного проекту з електронного декларування товарів» та наказ Міністерства фінансів України № 631 від 30.05.2012 «Про запровадження Порядку виконання митних формальностей при здійсненні митного оформлення товарів із застосуванням митної декларації на бланку єдиного адміністративного документа», які істотно прискорили процес створення в Україні електронної митниці; також було зроблено відповідні зміни й у Митному кодексі України. Усе вище перераховане привело до того, на сьогодні й сама українська митниця, і суб'єкти ЗЕД повністю перейшли на електронне декларування, яке, безумовно має цілу низку суттєвих переваг над звичним паперовим.

По-перше, електронне декларування відповідає вимогам часу й останнім світовим тенденціям у митній справі; по-друге, можливість декларування товарів через Інтернет стимулює ринок міжнародної логістики в Україні; по-третє, скорочуються часові й фінансові витрати при митному оформленні вантажів; по-четверте, зменшуються корупційна та бюрократична складові; по-п'яте, електронне декларування дозволяє контролювати процес митного оформлення вантажів на всіх етапах, обмінюватися електронними документами з митними органами, не залишаючи офісу; по-шосте, зникає необхідність підтверджувати фактичне вивезення вантажу, оскільки інформація про вивезення оформленого вантажу за межі України надається митному брокеру в електронному вигляді.

Отже, можемо зробити висновок, що електронне митне оформлення вантажів і транспортних засобів відповідає вимогам часу і є більш зручним й ефективним засобом документування різноманітних актів зовнішньоекономічної діяльності.

ОРГАНІЗАЦІЯ ФІНАНСУВАННЯ АРХІВНОЇ СПРАВИ В США

К. Ю. Нефедов, канд. іст. наук, доцент

М. В. Хлистун, студентка

*Національний аерокосмічний університет ім. М.Є. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

У кожній країні однією з найскладніших проблем розвитку архівної галузі є проблема фінансування. Більшість архівів є неприбутковими організаціями, й тому потребують залучення коштів для забезпечення своєї діяльності із зовнішніх джерел. Задовольнити всі фінансові потреби архівів з державного бюджету майже неможливо. Тому дуже актуальним завданням у системі управління архівами є ефективне розподілення коштів у межах архівної системи та залучення додаткового недержавного фінансування. В Україні, як і в інших країнах колишнього СРСР, досі не запропоновано вдалих варіантів вирішення цього завдання. За таких умов дуже важливим є звернення до досвіду країн, які досягли значних успіхів у цій сфері. У даній роботі розглянуто, як організовано фінансування архівної галузі в державі з однією найефективніших в світі архівних систем – Сполучених Штатах Америки.

Архівна система США, на відміну від вітчизняної, є децентралізованою. Загальнодержавне архівне законодавство поширюється лише на федеральні архівні установи й не торкається архівів штатів та округів, які є цілком незалежними як від центрального уряду, так і від керівного архівного органу – Національного архіву та адміністрації документації (NARA). Державний департамент виділяє кошти перш за все на федеральну архівну систему, яка втілюється в NARA та підпорядкованих їй центрах документації, місцевих філіях національного